

Rozjímanie na utorok 5. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na utorok 5. týždňa
v pôstnom období. Navrhované
témy sú: skúška na púšti;
hodnota hmotných statkov;
pozerať na kríž, aby sme sa
uzdravili.

PO PRECHODE CEZ Červené more
musel židovský národ pocítiť hlboké
oslobodenie. Otriasanie sa vody,
ktorá dopadla na ich
prenasledovateľov, muselo
sprevádzať pocit oslobodenia: po
tolkých rokoch otroctva ich Boh
zachránil. Čas však začal plynúť

pomalšie, ako si mysleli. Zaslúbená zem sa zdala byť čoraz vzdialenejšia a niektorí dokonca s nostalgiou spomínali na svoj život v otroctve. „Lud šomral proti Bohu a proti Mojžišovi: Prečo ste nás vyviedli z Egypta? Aby sme pomreli na púšti?“ (Num 21, 5). Radosť zo záchrany ustúpila nespokojnosti a hnevu.

Aj Ježiš prešiel skúškou púšte. Štyridsať dní pôstu nás pozýva sprevádzať Pána uprostred jeho zdanlivej opustenosti. Vo chvíli slabosti Kristus nepodľahol pokušeniam, ale vložil svoju dôveru do svojho Boha Otca. Ježiš nás nielen svojimi slovami, ale predovšetkým vlastným životom učil, že často musíme prejsť púšťou, aby sme dosiahli úplnú slobodu. Je pravda, že kresťanský život nám sľubuje záchranu od hriechu, a teda aj radosť. Ale cesta, ktorá nás k nej vedie, zahŕňa znovuzobjavenie toho,

čo je v našom živote skutočne dôležité, a opustenie toho, čo nás zväzuje.

„Púšť je miestom toho podstatného. Pozrime sa na svoj život: koľko zbytočností nás obklopuje! Ako dobre by nám urobilo, keby sme sa oslobodili od toľkých zbytočností, znovu objavili to, čo je skutočne dôležité, stretli sa s tvármi tých, ktorí sú nám blízki!“[1]. Teraz, keď sa blíži Veľký týždeň, môžeme znovu roznieť svoju túžbu žiť v Ježišovej blízkosti, oslobodení od všetkého, čo nás k nemu nevedie: „Bože môj, daj, nech nenávidím hriech, dovoľ mi objať tvoj svätý kríž, aby som bol jedno s tebou a mohol tak plniť tvoju preláskavú vôľu..., zbavený všetkých pozemských citov a iných úmyslov, než je usilovanie o tvoju slávu..., aby som sa veľkodušne, bez akýchkoľvek výhrad odovzdal, zjednotený s tebou v dokonalej zápalnej obete“[2].

„PÁN POSLAL NA ĽUDÍ jedovaté hady. Ony hrýzli ľud a z Izraelitov mnoho ľudí pomrelo“ (Num 21, 6), píše Písmo. Vyvolený ľud odmietol Božiu ochranu. Unavení tým, že nikdy nedosiahli cieľ, obrátili svoje srdcia k veciam, po ktorých túžili zo života v Egypte, aj keď mali malú hodnotu alebo niesli stopy ich otroctva.

Niekedy aj my, podobne ako izraelský ľud, môžeme pocítiť zdanlivú vzdialenosť Boha a príťažlivosť dobier, ktoré sme zanechali. Keď však rozjímame o chudobe Krista na kríži – „Pánovi zostal iba ten kus dreva“[\[3\]](#) –, cítime, že šťastie sa nedá nájsť v materiálnych veciach. Uvedomujeme si, aké sú tieto skutočnosti pomínuteľné, že sa nedotýkajú hĺbky duše. „Keď niekto stavia svoje šťastie iba na veciach tohto sveta —v tomto

ohľade som bol svedkom skutočných tragédií — narúša tým ich rozumné užívanie a ničí poriadok múdro zriadený Stvoriteľom,“ hovorí svätý Josemaría. „Ľudské srdce je potom smutné a nespokojné, človek sa vydáva na cestu večného rozčarovania a napokon skončí ako otrok už tu na zemi“[4].

„Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo“ (Mt 5, 3). Týmito slovami Pán ponúka šťastie na zemi i v nebi tým, ktorí svoju istotu a bohatstvo vkladajú do Boha. Chudobní v srdci vlastnia veci bez toho, aby boli nimi vlastnení. Chudoba ducha nám umožňuje skutočne sa tešiť zo skutočnosti, pretože nás spája s jednoduchými vecami, s ľuďmi, s Bohom. Skrátka so všetkým, čo uspokojuje naše najhlbšie túžby.

TIETO HADIE UHRYZNUTIA neboli Pánovou konečnou odpoveďou. Ľud sa kajal a išiel za Mojžišom, ktorý sa verný svojmu povolaniu prostredníka prihováral za svoj ľud. Potom im Boh, pohnutý svojím milosrdenstvom, dal zvláštny liek: tí, ktorí sa po pohryzení pozreli smerom k bronzovému hadovi, nezomreli. Tak sa to, čo bolo príčinou smrti, stalo zároveň symbolom spásy. Had je teda obrazom, ktorý anticipuje Kristov kríž: obsahuje všetky hriechy sveta a zároveň toho, ktorý ich svojou smrťou navždy premohol.

„Keď vyzdvihnete Syna človeka,“ hovorí Ježiš v Jánovom evanjeliu, „poznáte, že Ja Som a že nič nerobím sám od seba, ale hovorím tak, ako ma naučil Otec“ (Jn 8, 27). Keby sme nepoznali koniec dejín, mysleli by sme si, že vzkriesenie, o ktorom Pán hovorí, sa vzťahuje na budúcu časnú slávu. Nie je ľahké pochopiť, že jeho

skutočné povýšenie sa uskutočnilo na kríži a že pribitie klincami je jeho spôsob prežívania slobody. Preto tým, že sa pozeráme na Kristovu slabosť a berieme si ju na seba, získavame Božiu silu. Aj my si môžeme osvojiť tieto paradoxné slová svätého Pavla: „A tak sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach, v potupe, v núdzi, v prenasledovaní a v úzkostiach pre Krista; lebo keď som slabý, vtedy som silný“ (2 Kor 12, 9-10).

Pod krížom nachádzame Pannu Máriu. Môžeme ju prosiť, aby sme svoj pohľad vždy upriamili na kríž, aby Kristus odohnal hady, ktoré môžu číhať na náš život.

[1] František, *Audiencia*, 26-II-2020.

[2] Svätý Josemaría, *Krížová cesta*, IX. zastavenie.

[3] *Ibid.*, X. zastavenie.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 118.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozmijanie-na-utorok-
piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozmijanie-na-utorok-piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(22.03.2026)